

יש לי יום הולדת, רק עוד כמה דקות. כבר אפיתי עוגה, שמתי כיבוד, ניפחתי בלונים, עכשיו רק לחכות. הבטתי בדלת, מחכה שמישהו ידפוק עליה ויכנס בברכת "מזל טוב!" רועשת. מחכה שישאלו איפה שמים את המתנות, כי יש הרבה, ואקרא את הברכות. אבל עברה שעה, שעתיים, ואני עדיין לבדי על הכיסא. לפתע נשמע קול דפיקה חרישי, חלש, אבל שמעתי אותו. ניגשתי לראות מי בא.

"היי, אני שמחה שיכולת להגיע, כבר חשבת שאשאר לבד." אמרתי חיוך מלא בעצב. הבטתי בה עומדת מולי עם שיערה החום שהיה מסודר בתסרוקת מושלמת, האיפור שכיסה את פניה השמנמנות, השמלה הפרחונית שהיא כל כך אהבה. "חשבת שאשאר אותך לבד, את יודעת ש-אני- תמיד מגיעה." היא חייכה אליי חיוך מתוק שחייכתי אליה בחזרה. כמובן שהיא מיד הגישה לי את המתנה שהביאה. זו הייתה שרשרת שתליונה היה חצי לב, החצי השני היה שייך לה.

"תודה, את תמיד יודעת להביא את המתנה המושלמת!" חיבקתי אותה בחוזקה, נאחזתי בחום ובחיבה שהיא הפיצה כלפיי. "נו, איפה כולם הפעם?"

היא הביטה בי בשאלה, גבותיה העבות מכווצות מעל לעיניה הירוקות למען האמת, לא אהבתי את המראה שלה, אבל לא העזתי להגיד לה את זה בקול. "זה לא חשוב..."

אמרתי במהירות. ידעתי שהיא לא תציק לי, היא יודעת בדיוק מתי להפסיק. אחרי שזללנו לבדינו את כל האוכל ושיחקנו בכל הפעלויות, נקיתי הכל והלכתי לישון.

היא תמיד ידעה להיות שם, כל פעם שאף אחד לא בא היא באה. היא מעולם לא נשטה אותי כשהייתי צריכה אותה, מעולם לא קטעה אותי בזמן שדיברתי, מעולם לא רבה איתי. כשהיא שם, לעולם לא הייתי לבד.

הבטתי במראה ונשקתי לבבואה על הלחי.

"יום הולדת שמח!"

היא לחשה.